

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 25. De singulari devotione, qua ferebatur erga indulgentias
Portiunculæ, deque rebus notatu dignis, quæ ei evenerunt cum Deo, &
cum S. Francisco, ut illas consequeretur ægrotans in lecto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

candidâ, difunctas habebat manus ab invicem, & in dextera tenebat Rosarium coloris pulcherrimi, quod habebat crucem, & grana majora ex auro purissimo. Aspexit me, sed quia illum non agnovi, averti ab ipso oculos, & ille disparuit. Verum retinui illum firmiter infixum memoriæ eo modo, quo ipsum videram, cogitans, quisnam posset esse iste Puer. Sed DEUS me illuminabat, quod esset Gloriosus sanctus

Bonaventura, qualis fuit, quando erat ætus ac statura, in qua ipsum contempxi.

Alio die mihi illum clarids ostendit DEUS, dicens, se propter singularem devotionem, quâ afficerer huic Sancto, voluisse ut me visitaret. *Deinceps autem illum invisit sæpe, occasione aliorum mysteriorum, quæ suis locis referuntur.*

(e)**(e)

CAPUT XXV.

De singulari devotione, quâ ferebatur erga Indulgentias Portiunculæ, deque rebus notatu dignis, quæ ei evenerunt cum DEO, & cum Sancto Francisco, ut illas consequeretur ægrotans in lecto.

Erat Venerabilis Marina, specialis pietatis sensu addita Indulgentiis Portiuncule, sic appellatis ab ejus nominis Ecclesia, dicata, honori DEI paræ, quarum Festum tota celebrat Christianitas, secundâ Augusti, eò quod sit communicatio facta per Papam, Indulgentiarum, quas DEUS concedi voluit Sancto Francisco. Quia verò illas propter suos tam graves morbos affixa lecto non poterat consequi, DEUS respiciens ejus bonum desiderium, id ipsi multis annis adimplevit triplici viâ miraculosâ, plerumque per Sanctum Franciscum.

§. I.

In primis tribus annis illi miraculosè dedit vires, ut surgeret ex lecto, seque conferret ad eas obtinendas, hac ratione. Pridie, inquit, harum Indulgentiarum, mihi dixit Dominus: Placeretne tibi ire ad ipsas consequendas? ego respondi: videri Tuam Majestatem, quomodo valeam. Hoc ipso die, antecedente illud Festum, à meridie, horâ tertiâ mihi dixerunt mei sancti quatuor Angeli, ut me pararem, eò quod me essent ducturi ad lucrandas Indulgentias. Perivi confestim vestes, non cum exiguo

stupore mearum sociarum, & adjuva ab Angelis, me nullo negotio indui. Cumque una è sociabus me vellet juvare, ut exirem ex cubiculo ad atrium, dixi illi, nota esse opus, & facile sum egressa. Dum essem in atrio, Angeli se subdixerunt ad me probandam, atque reliquerunt me tam debilem, quàm naturaliter fueram, & quia non poteram progredi, recurri ad DEUM. Tum statim redierunt Angeli, quibus adjuvantibus descendi ex gradibus. Ut verò omnia procederent viâ ordinariâ, abique nota miraculi, curaveram parari sellam, qualibus nunc utuntur, coopertam, in qua me tulerunt duo viri ad Monasterium sancti Jacobi, eò quod esset quietius. Comitabantur me mei quatuor Angeli, unaqueque diabolus, qui mihi intentabat minas. Mansi aliquamdiu in Ecclesia, ut potirem Indulgentiis, & postea redivi eodem modo, ac ascendi per meos gradus sine difficultate, quod videbatur naturaliter impossibile.

Postquam pervissem ad atrium, iterum me deseruerunt Angeli, ut me probarent, sensique me more solito debilem. Dixi autem intrâ me: Jam nihil refert, quia meæ sociæ me deducunt ad lectum. Sed Angeli subito advenerunt, & potui progredi sine auxilio sociarum, decubuique in lecto,

in lecto. Tum redierunt priores dolores, molestiæ, ac debilitates.

§. II.

Alio anno, quo erit debilior, illi fuerunt concessa eadem Indulgentia in ipso lecto, hunc in modum: Die Portiunculæ, inquit, me visitavit sanctus Franciscus cum sancto Dominico, & sancto Patre Nostro Ignatio, dicens, DEUM velle mihi concedere illud Jubilæum; ego reluctabar propter meos timores, neque ipsum volebam alloqui, abstrahendo me ab ea re, ultra unam horam. Postea vidi in spiritu Christum Dominum in Cælo dicentem sancto Francisco, ut mihi id denuo significaret. Sanctus se excusavit dicendo, me noluisse cum ipso loqui, avertissèque animum ab eo, quod mihi dixerat. Tum illi respondit Dominus: Diversæ sunt naturæ, quas ego do meis creaturis, neque sunt omnes ejusdem conditionis. Tua natura fuit austera & rigida erga suum corpus & spiritum, hortatusque es alios ad viam & regulam, valde asperam, ista est ducenda in viam viam. Bene potes redire, & nuntiare ipsi, quod dixi. Redijt Sanctus, nuntiavitque mihi id, impertiendo mihi suam benedictionem. Paulò post, venit Christus Dominus, dixitque mihi: Quia vices tuas doleo, ob ea, quæ pateris in hoc lecto, ex quo jam pridem non surgis, concedo tibi ex mea gratia has Indulgentias in Nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti, & in virtute meritorum meæ Passionis. Datæque mihi trinâ benedictione, disparuit.

§. III.

Alio anno, quia Festum Portiuncula est intra Octavam Sancti Patris Nostri Ignatii: Agens cum DEO, vidi, ait, multas aureas campanulas, quasi pendentes ex cælo, quæ resonabant, ac edebant valde concordem, suavem & cælestem musicam. Subitò mihi comparuit Sanctus Pater Noster Ignatius, indutus superpelliceo, super quod gerebat mozettam (seu sacram epomidem) quâ utuntur Sacerdotes, dum de-

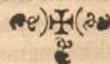
ferunt sanctissimum Sacramentum ad infirmos. Veniebat cum illo Sanctus Franciscus Xaverius lineatus, & alij complures ex ejus Ordine in sua consueta veste, atque etiam multi Angeli DEI. Sanctus Patriarcha me salutavit blandissimè & amantissimè. Ego me prostravi ad ipsius pedes, & ille mihi dedit suam sanctam benedictionem, dixitque, quòd me amet in Domino, sicut istum suum Filium, designando mihi sanctum Patrem Franciscum Xaverium, seque venisse in nomine DEI, ut me comitaretur, eò quòd essem ferenda, pro obtinendis Indulgentijs, ad Conventum sanctæ MARIÆ Angelorum, quæ est Affisijs. Cùm id diceret, adfuit Beatus Patriarcha sanctus Dominicus, valde hilaris ac lætus, & salutando me magnâ affabilitate, dixit mihi, se eadem de causa venire in nomine DEI. Postremus venit Sanctus Patriarcha Franciscus, ut & ipse esset meus comes. Mei Domini Angeli me collocaverunt in quadam veluti sella, seu lecticula, & tulerunt me per aërem, comitantibus me omnibus his Sanctis, ad prædictum Conventum, sanctus autem Patriarcha Franciscus aliquantum præcessit. Morati sumus satis diu in itinere. Et postquam pervenissemus ad Conventum, sanctus Franciscus nos duxit per duo vel tria conclavia subobscura ac parva, & intravi sepulchrum, seu sacellum, in quo sacrum corpus sancti Francisci est sepultum. Stat erectum, DEUM deprecantis speciem referens, vestitum suo habitu non nihil curto, ut conspiciantur ejus pedes & vulnera. Atque eo tempore, quo vidi sacrum corpus, mihi disparuit Sanctus. Ego me prostravi, oravi, & accessi, ut osculo venerarer unum pedem, ac vulnus Sancti. Sed retraxit pedem, acsi vitâ esset præditum, non permittens sibi infigi osculum. Satis mihi fuit dissuaviari terram, quam calcaverat. Conspexi illic Majestatem Christi JESU Domini Nostri, qui mihi dignatus est concedere Indulgentias, dicendo: In Nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti concedo has Indulgentias, Soror: deditque mihi suam sanctissimam benedictionem. Deinde me retulerunt mei Domini ad

ad meum angulum, sicut me abstulerant. Sancti verò mihi valedicentes discesserunt.

§. IV.

Denique explicuit DEUS vela sua libenter in concedendo ipsi his Indulgentijs, non solum suo die, sed quotidie in hunc modum. Dum, inquit, mihi fuisset perdita quædam corona Indulgentiarum, quas consueveram quotidie lucrari, invivens me Christus Dominus, dixit mihi: Pete à me, quidquid vis. Et cum ab eo petivissem nonnulla pro alijs, ac pro me, subjecit: Volo tibi præstare gratiam, quæ hæc est, ut quotiescunque recitaveris semel Orationem Dominicam, & semel Angelicâ Salutationem, addendo ter versum *Gloria Patri*, &c. lucreris Indulgentias, quas concessi meo servo Francisco: concedo enim illas tibi in nomine mei Patris, & meo, ac Spiritus sancti. Et cum hoc diceret, dedit mihi suam benedictionem, quæ res me affecit stupore, & humiliavit, quod susciperem talem gratiam. Verùm subito mihi venit in mentem: Si Indulgentiæ istæ sunt plenariæ, quid refert illas toties lucra-

ri? dicit enim, me, quotiescunque recitavero, quod supra dictum est, posse illas consequi. At Dominus respondit meæ cogitationi: Nonne scis, quod in horas multa committatis peccata? Alio modo mihi respondit aliàs. Cum cogitarem meam esse multorum peccatorum, eò quod mihi toties concederet plenarias eorum. Indulgentias: Anima, quid habes (ajebat) quid cogitas? si aliquis pauper esset debitor decem ducatorum, & magnus quispiam ipsius amicus ac valde potens, illi mille ducatos offerret, ut inde exsolveret totum debitum, quam injuriam faceret huic suo pauperi amico? & quàm rationem haberet cogitandi iste obærat, quod, cum amicus ipsius illi commodaverit mille ducatos pro solvendo omni debito, sine dubio oporteat esse grande suum debitum, quandoquidem tantum sibi sit oblatum, pro solutione? ita verò tecum modo agitur: Certò tibi persuadeas, velim, debita tua esse pauca, & multum quod pateris, unde computus tuus erit tibi ingenti solatio, mihi gloriæ, ideòque esto bono animo, & quiesce in me.

CAPVT XXVI.

Quomodo Sancti Fundatores Religionum eam frequenter visitaverint, ac de rebus notabilibus, quæ ipsi cum illis venerunt, præsertim cum Sancto Francisco.

Insignes gratias præstiterunt Venembili Marina Fundatores sacrorum Religionum, associantes se, quem admodum jam paruit, ad illam invisendam, & præcanda illi felicia festa, atque ad consolandam illam in afflictionibus, præsertim ij, in quorum Religionem induxit aliquas Virgines, cum quibus illi acciderunt nonnulla notatu digna, & proficua, quæ hoc loco afferemus.

§. I.

Quodam die, inquit, (in Martio anni 1622.) agens cum DEO, vidi in meo cubiculo sanctos Patriarchas Religionum, cum multis Angelis DEI, qui illos combatantur. Erant sanctus Benedictus, sanctus Bernardus, sanctus Augustinus, sanctus Dominicus, sanctus Franciscus, & sanctus Ignatius. Omnes erant simul quasi vincti quadam pretiosa catenâ aureâ, & gestabant libros in suis manibus, excepto sancto Francisco, qui nullum ferebat. Mi-

